

Захарина. Не доброволно дойдохъ, въ всѣкой случай.

Той. Толкозъ по-добре.

Захарина. Защо?

Той. Защото нѣма по върховна радостъ за мъжа отъ тази, кога почувствува, че той е подчинилъ една жена.... че тази жена е въ неговата властъ.

Захарина. Вие сте голѣмъ егоистъ.

Той. Предъ една хубава жена като васъ и предъ славата, съ която е озарена вашата красива глава—че вие сте една отъ най-честнитѣ жени — и най-алтруистичния мъжъ, кога ви завладей, става не само егоистъ, но и деспотъ.

Захарина. Азъ не съмъ дошла за комплименти.

Той. Радвамъ се, че ме спирате да казвамъ онова, което всѣки вижда, и ми давате възможность да ви кажа другото, което (колебае се).

Захарина. Кое е то?

Той. Знайте ли, че ако азъ не бѣхъ се изпречилъ на пътя ви, който ви водѣше къмъ она рошоглавецъ—художника....

Захарина. (Пресича го) А, вие и това знаете!

Той. А знаехте ли вие, какъвъ човѣкъ е той?

Захарина. Толкова, колкото знаехъ и васъ, когато ми посипахте пътя съ рози.